

BOROS ILDIKÓ

Mi lenne, ha...

Mi lenne, ha nem pórázt tennék,
hanem cipőfűzőt kötnék?

Mi lenne, ha nemcsak veled sétálnék,
hanem babakocsit tologatnék?

Mi lenne, ha nem slaggal locsolnálak,
hanem kiskádban pancsolnálak?
Mi lenne, ha nem a helyedre küldenélek,
hanem kiságyadba fektetnélek?

Mi lenne, ha nem csaholásod hallanám,
hanem első szavad várhatnám?
Mi lenne, ha nem mindent pótolnál,
hanem valakire féltékenyen ugatnál?

Mi lenne, ha nem ütemezve élnék,
hanem szabadon létezhetnék?
Mi lenne, ha nem injekciót adnék,
hanem természetesen megérkeznél?

Mi lenne, ha már nem várnál,
hanem hozzánk indulnál?
Mi lenne, ha már nemcsak vágy volnál,
hanem közöttünk szuszognál?

Átmenetileg gyerekteleenségbe rekedve

A hangsúly az első szón, a másik kettő remélhetőleg csak egy múltó állapot. Persze, évek óta tart. Most szeretném újra hinni, hogy az első tavaszi fuvallat elfújja a második kettőt az életemből.

Számtalan kérdés van még mindig, amit hatszázszor végigrá-g-va is egyszer így, egyszer úgy gondolok, épp attól függően, hogy az érzelmi hullámvasúton, ami ezzel az állapottal jár, hol tartok.

Miért kell nekem már megint, még mindig itt ülnöm? – legyen az orvosi rendelő, vérvétel, vagy valami alternatív hely. Na de, ha nem ülök itt, akkor feladom, vagy csak beletörődöm, vagy szünetet tartok, mert el szeretném felejteni kicsit, és nem akarom, hogy áthassa a mindennapjaim?

De nincs időm a halogatásra. Nem halogattam, csak nem úgy alakult, túl hosszúra nyúlt minden, későn érkezett az életembe. Az igazi is, de ha minden rendben megy, negyven alatt megszülethetett volna mindkettő. Hát, nem így lett. Most megint el kell mesélnem a történetet az ajtó túloldalán rendelőnek, vagy hallok valami ítéletet, új kezelési tervet. Meglátjuk, persze garancia az nincs, vagy bejön, vagy nem reagál jól a testem, lelkem. Rövid leszek, tényszerű. Ha mégis elkezdenének gyűlni a könnyek a szememben, az nem lenne jó. A könnyeket meghagyom máskorra, amikor egyedül vagyok. Úgyse tudna mit kezdeni velük, csak kínos lenne mindkettőnknek. Nagy levegő, vízivás, mosdó, menni fog, de még várni kell. Várni és várni, hiába az egy-két hónapja foglalt időpont. Hoztam könyvet, újság is van itt rengeteg, de egyetlen sor értelmét sem értem. Na, jó: megnézem a divatképeket.

Időnként keresem a jeleket. A dokihoz jövet-menet, ha az első, akít meglátok, egy babakocsis, vagy egy babát váró nő, akkor talán az egy biztatás.

Vasárnapi ebédhez receptet keresgélve a kivágott újságcikkek közül kiesett egy baba fotója. A savanyúságban pedig találtam iker ubikat és egy olyat is, ahol a naggyal egy kicsi volt össze-nőve. Ez egy jó játék, vagy egy kis örület.

Diákok segítenek be az irodánkban időnként. Oh, ez a lány anynyi idős, mint én voltam, amikor anyu annyi volt, mint most én. Más idők voltak, huszonevésen szültek a nők, hessegetem el a gondolatot.

Nem foglak meglátogatni, próbáld megérteni - gyorsan elköszönök és leteszem a telefont. Érzem, hogy megy fel bennem a pumpa. Most tényleg nincs mindenkinek beleérző képessége? Úgy látszik. Mint valami hülye akadálypályán, amit mindig is utáltam, kerülöm azokat a helyzeteket, amelyek rosszabb napjaimon mélyen érintenek. Már nem vagyok hajlandó színészkedni, amúgy sem megy jól, általában az érzéseim az arcomra vannak írva. Inkább eltávolodom a friss anyukáktól, kisgyerekesektől, önvédelemből.

Kapok egy szórólapot. Egy leukémiás kislány gyógykezeléséhez jótékonysági koncert lesz, az anyukája nyújtja felém. Persze, szemébe nézve érzem, megérint a fájdalom, és belém hasít, hogy neki még nehezebb, mint nekem. Összeköt bennünket a remény.

Ezen sokat filózok, hogy nemcsak így lehet gyerektelenül lenni, mint mi, elveszíteni sokkal rettenetesebb lehet, de nekik vannak boldog perceik, emlékeik is.

Azt mondják, hozzunk ki a sebeinkből valami jót, hát megpróbáltam. Úgy tűnik, működik, gyerekekkel önkénteskedni jó. Sajnos, nem jut rá elég idő.

Persze, ők nagyobbak, egészen kicsikkel nem menne, azt hiszem.

Aztán váratlanul egy iskolai feladathoz kapcsolódó kéréssel lett egy kölcsönkapott gyerekem heti egyszer, pár hónapon át. Sajnos, véget ért, elköltöztek, most nehéz. Ő nem is sejti, hogy a kérésével mennyit adott nekem. Felajánlottam, hogy bármikor meglátogathat, remélem, megmarad a kapcsolat, hisz én is levelezek gyerekkorom szomszéd nénijével. Úgy szeretném látni, milyen felnőtt lesz, és addig is.

A pótgyerekek pedig minden este a kapuban csaholva hazavár. Nagyon szerethető és a nehéz perceket áthangoló, bársonyfülű kis dög. Időnkét hozzám bújva, fejét rám hajtva mély sóhajtással jelzi, hogy mindent ért.

Várom a tavaszi szellőt, sorsra, égiekre bízva a jövőnket: talán egyszer végre nemcsak a bársonyfülűvel indulunk sétálni.